

„Kust sina tuled?“ küsis ema.

„Metsa=laanedest“, ütles Väanetuul. „Sealt kus pitkad liaane-wäänid puust puusse keerlewad ja rägastikuks kokku laswawad; kus koledad maod niiske rohu all roomawad ja kahejalgsed inimised ülearu olema näitawad.“

„Mis sa seal tegid?“

„Mina wahtisin sügawa jõlle, waatasin, kuidas see kõrgeft kaljurüingast kargates tolmuks lõhkes ja pilwete poole, wikerkaari kandma ruttas. Nägin metshärga jões ujuma, aga woolawad keerud käiswad üle tema wõimu. Pardi-parwega ühes ujus härg, need tõusiwad lendu, härg läks allawett. See oli minu meele järel Puhusin tuulekeerud kokku, et ennemuistsed määratumad puud ratsudes langeiwad ja killuks lõhkesiwad.“

„Muud sina ei teinud?“

„Eial rohulagetatel olen kuterpalli lödnud, seal olen metehobuseid kihutand ja olen palmipuudest pählkaid raputand. Ja, ja, küll minul juttu rääkida oleks! Aga kes kõiki wäljalobiweda tohib, mida teab. Tead seda jo isegi wana!“ Ja Väanetuul, wõttis ema kaelast kinni ja wapustas teda, et wana pea seljale langend oleks. See oli wägew ja tallitsemata pois.

Nüüd tuli Väanetuul. Temal oli turban peas,

nagu Türglasel ja lai mantel õlade peal, nagu liiwa-kõrblasel.

„Aga siin on kaunis külm“, ütles Väanetuul ja wiskas puid tule peale. „Rohe on tunda, et Põhjatuul enne tulnud.“

„Siin on nii pala, et jeakaru küpssetada wõiks“, ütles Põhjatuul.

„Sa oled ise jeakaru!“ ütles Väanetuul.

„Kas tahate kotti!“ küsis wana. Istu sinna liwi peale ja jutusta, kus sa olid.“

„Aafrikas, ema!“ kostis Väanetuul. „Mina olin Hottentostlastega Kaffremaal lõwijahtis. Mis rohi seal lagestikus laswab! On se roheline! Seal kargas metskits ja seal lippas jaanalind minuga wõidu, aga minul on ikka kergemad jalad. Mina olin kollakas liiwa-kõrbes. Seal näitab maa wälja, nagu mere põhi. Mina juhtusin suure kaubarongi wasta. Nemad topsiwad oma wiimase kameli, et joomawett saaks, aga palju naad ei leidnud. Ülewalt kõrwetas päike, alt kuumaw liiw. Ei ole liiwakõrbel äärt ega otsa. Mina weeretasin ennast liiwa sees ja keerutasin liiwa kõrgeks sammaks; oli see üks tants! — Oleks sa näinud, kui kõh-kund kamel oli, ja kuidas kaupmees laia luue üle oma pea määsis. Minu ette langes ta maha, nagu Allaa, oma Jumala ette. Nüüd on nemad maetud, aga kõrge liiwa-sammak seisab nende haua